

BLOCK BUSTERS

Het Picasso Mysterie

Manon Berns

KLUITMAN

'Ik schilder dingen zoals ik ze denk, niet zoals ik ze zie.'

Pablo Picasso

NUR 283/GGP051501

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXV Tekst: Manon Berns

Vormgever omslag: Marlies Visser

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl
manonberns.nl
deblockbusters.nl

Bij KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

De vreemde professor

Storm stoot wolkjes warme adem in zijn gebolde handen. Een ijzige wind snijdt door de kieren van zijn kraaiennest. Zijn zelfgemaakte lievelingsplek piept en kreunt. Gelukkig zit de boel goed vast. Iedere spijker heeft hij er eigenhandig in geslagen. Wel een miljoen. Telkens als zijn vader het kraaiennest controleert, is hij weer verbaasd. Het is een chaos, zegt hij dan, maar wel een stevige chaos. Het kraaiennest lijkt op geen andere boomhut die Storm kent. Op een dag is hij met één plank

begonnen, en daaruit groeide de rest. Zijn nest heeft geen begin en geen einde. Geen ramen en geen dak. Nu het zo koud is, heeft hij daar wel spijt van. Zijn vingertoppen voelt hij inmiddels niet meer. Ze zijn net zo wit als oma's handen voordat ze begraven werd.

Verderop in de tuin klinken stemmen.

Storm gluurt naar beneden. Zijn ouders en een onbekende man lopen druk pratend over het tuinpad naar het restauratie-atelier.

'Dus alles verloopt volgens plan?' hoort hij zijn moeder zeggen als ze het grondgebied van zijn kraaiennest betreden.

Een harde ringtone onderbreekt het gesprek.

De man zoekt onrustig in de zakken van zijn leren jas naar zijn telefoon. 'Ga maar alvast naar binnen.'

Zodra zijn ouders in het atelier zijn verdwenen, neemt de man zijn telefoon op en luistert.

'Klopt,' zegt hij '84, Rue de Tocqueville in Parijs.' Hij slentert terug naar de oude eik en leunt onder Storms kraaiennest tegen de stam. 'R-U-E-D-E-T-O-C-Q-U-E-V-I-L-L-E,' spelt hij langzaam. 'Ja, met cq.'

De wind rukt aan een van de planken en Storm is bang dat de man naar boven zal kijken. Hij zal zeker denken dat Storm hem bespiedt. Dat is niet zo. Hij

observeert hem gewoon. Iedereen. Altijd. Overal. Je weet maar nooit wat je ontdekt.

‘Het adres op de formulieren blijft ongewijzigd,’ zegt de man zonder op te kijken. ‘Ja, Trafalgar Square in Londen.’

De stem en de wind zitten aan elkaar vastgeplakt en Storm moet zijn best doen om ze uit elkaar te trekken.

‘Klopt. Dat de dames niet naar Londen gaan, hoeft mevrouw De Ruiters niet te weten.’

Hoort Storm dat goed? Waarom mag zijn moeder dat niet weten?

‘Ik weet dat het tegen de regels is,’ zegt de man geïrriteerd. ‘Daar betaal ik je dan ook goed voor. Tot donderdag.’ De man steekt de telefoon in de achterzak van zijn spijkerbroek, loopt haastig naar het restauratie-atelier en verdwijnt naar binnen.

Eindelijk durft Storm weer te bewegen. Wat een raar gesprek. Hij heeft geen idee waarover het ging. Hij tuurt naar het atelier. Behalve de weerkaatsing van de zon op de metalen deur is er niets bijzonders te zien.

Storm gaat op het bankje in de hoek van zijn kraaiennest zitten en pakt een spijker uit zijn gereedschapskist. R U E krast hij met de scherpe punt in een van de planken. Door zijn koude handen gaat het

moeilijk. D E. Au! Een flinke splinter steekt uit zijn witte vinger. Met zijn tanden trekt Storm hem eruit. Een bolletje bloed verschijnt. Hij steekt de koude vinger in zijn mond. Het bloed voelt warm op zijn tong. Hij moet verder krassen, voordat hij het vergeet. T O C Q U E V I L L E. Met cq. Nummer 84, zei hij toch?

De grote deur draait open.

Vlug verschuilt Storm zich achter de planken.

‘Eet je mee?’ is de eerste zin die hij weer kan onderscheppen.

‘Nee, dank je, Ludo.’ De man zet de kraag van zijn jas op tegen de kou. ‘Mijn vliegtuig naar Londen vertrekt al over twee uur. Ik eet wel wat...’ De wind neemt de rest van de zin mee.

‘Jammer,’ zegt zijn moeder. ‘Maar je bent donderdagnacht alweer hier. Dan praten we verder.’

Donderdagnacht? Wat kwam die man hier ‘s nachts doen?

‘Ik verheug me er nu al op om je weer te zien, Tess.’ De man kust Storms moeder op haar wang en geeft zijn vader een hand.

‘En vergeet onze afspraak niet,’ praat de man verder. ‘Tegen niemand zeggen dat de dames hier zullen zijn. Ook niet tegen collega’s. Hoe minder mensen ervan afweten, hoe beter.’ Hij pakt zijn sleutels uit zijn zak,

zwaait naar Storms ouders en loopt naar de auto bij het hek.

Met een hoofd vol vragen gaat Storm weer op het bankje zitten. Waarom hoeft zijn moeder niet te weten dat de dames niet naar Londen gaan? En waarom is het een geheim dat de dames hier komen? Wie zijn die dames eigenlijk? Dit wordt een Blockbusters-opdracht. Zijn Blockbuster-bloed vertelt hem dat gewoon.